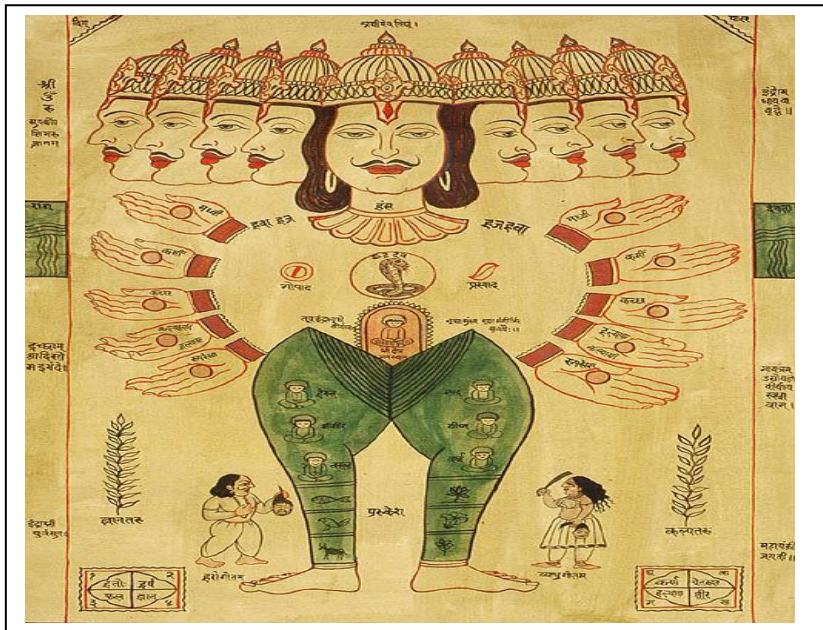

บทความเรื่องที่ 2

แนวคิดทางสังคมเรื่องอาชีพจากมุมมองเรื่องวรรณะใน
ศาสนาฮินดู

The Social Concept of Occupation on Social
Caste System (Varṇa) in Hinduism

อาชว์ฤทธิ์ น้อมเนียน *

Achphurich Nomnian

* ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., ประจำภาควิชามนุษยศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และ
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, E-mail: banaras2009@gmail.com.

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาแนวคิดทางสังคมเรื่องอาชีพรากมุมมองเรื่องวรรณะในศาสนาฮินดู และ 2) เพื่ออธิบายแนวความคิดการบริหารจัดการในองค์กรทางสังคมของอินเดียจากเรื่องอาชีพ ซึ่งพบว่าระบบวรรณะเป็นอัตลักษณ์ของสังคมชาวอารยันซึ่งมีอิทธิพลมาถึงปัจจุบันอันประกอบด้วยเรื่องการค้างาน อาหารการกิน เคหสถานที่อยู่และอาชีพ อัตลักษณ์ทั้งสี่ประการมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดเอกภาพในการบังคับบัญชา (Unity of Command) และเป็นลำดับชั้นการบังคับบัญชา (Hierarchy) ที่ถูกสืบทอดส่งต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน

คำสำคัญ : ระบบวรรณะ; อาชีพ; เอกภาพในการบังคับบัญชา

Abstract

This article aims to discuss the social concept of occupation Social Caste System (Varna) in Hinduism and explain this concept in relation to organization's administrative management in Indian society. The findings suggest that the caste system is considered as Aryan people's social identity that has influenced their culture until the present. The caste system includes marriage, food, accommodation and occupation leading to the unity of command and hierarchy, which have been transcended until the present.

Keywords: Caste system (Varṇa); Career; Unity of Command

บทนำ

การดำรงอยู่ของสังคมแต่ละสังคมย่อมมีวิธีการบริหารจัดการที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิงไปตามสภาพแวดล้อมต่างๆ ดังจะเห็นได้จากแนวคิดทางการเมืองที่แต่ละประเทศในยุคปัจจุบันก็ใช้แตกต่างกันออกไป เช่น บางประเทศใช้ระบอบประชาธิปไตยและบางประเทศใช้ระบอบคอมมิวนิสต์หรืออื่นๆ แนวคิดทางสังคม (Social thought) เหล่านั้นจึงเกิดขึ้นและเติบโตขึ้นมา แนวคิดทางสังคมเกิดขึ้นจากความคิดของมนุษย์โดยมนุษย์และเพื่อมนุษย์ โดยจะกระทำเพียงคนเดียวหรือหลายคนก็ย่อมได้ กรณีที่คิดคนเดียวแนวความคิดต้องเป็นที่ยอมรับของผู้อื่นด้วยความคิดนั้นจึงสามารถดำรงอยู่ได้ ดังที่ อิมอร์ โบการ์ดัส (Emory Bogardus) ได้ให้ความหมายแนวคิดทางสังคมว่า “เป็นความคิดเกี่ยวกับการสอบถามหรือปัญหาทางสังคมของบุคคลต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นอดีตหรือปัจจุบัน เป็นการคิดร่วมกันของเพื่อนหรือผู้ที่อยู่ในความสัมพันธ์ เป็นความคิดของแต่ละคนและของกลุ่มคน ในเรื่องรอบตัวมนุษย์ ซึ่งมนุษย์ของสังคมแต่ละยุคแต่ละสมัยก็ต้องคิด เพื่อหาทางแก้ปัญหาหรือทำให้ปัญหาบรรเทาลง ความคิดความอ่านที่ได้ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นมาแล้ว และใช้การได้ดี ก็จะได้รับ การเก็บรักษา สืบทอดจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง” ความเห็นดังกล่าวสอดคล้องกันกับอาจารย์วราคม ทีสุกะ ซึ่งได้ให้ความหมายว่าแนวคิดทางสังคมว่า “แนวคิดทางสังคมเป็นความคิดของมนุษย์ เกิดจากการรวมกันเป็นกลุ่มเป็นก้อนของมนุษย์ เป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์โดยทั่วไป และปัญหาที่ประสบ ความคิดนี้เป็นที่ยอมรับกันในหมู่มนุษย์ ไม่สูญหาย มีการสืบความคิดกันต่อไป”

สาธารณรัฐอินเดียเป็นอีกประเทศหนึ่งที่มีแนวคิดทางสังคมเรื่องวรรณะมานานกว่า 3,500 ปีก่อนพุทธศักราชเนื่องมาจากแนวคิดทางสังคมถูกกล่าวไว้ในคัมภีร์ฤคเวท (Rig Veda) ดังที่ศาสตราจารย์ ดร.เอส. ราธกฤษณัน (Dr.S. Rathakhishnan) อดีตประธานาธิบดีของอินเดีย สันนิษฐานว่าน่าจะเกิดในช่วง 1,000-100 ก่อน พ.ศ. ซึ่งในคัมภีร์ฤคเวท(Rig Veda) แบ่งโคลงถึง 1,017 โคลง (Rathakhishnan, 1953: p.30) ซึ่งคงอยู่ในช่วงที่อารยัน(Aryan)ผู้รุกรานชนพื้นเมืองเดิมคือชาวมิลักขะ(Milakkha)มีอิทธิพลเหนือกว่าโดยเฉพาะความสามารถ

ด้านการรบและสติปัญญา แนวคิดที่ชาวอารยันต้องการให้ชนนากลุ่มมีความเป็นเอกภาพทางสังคมเดียวกัน และแต่ละกลุ่มมีสิทธิและเสรีภาพในการดำเนินชีวิต พร้อมทั้งสามารถพัฒนาชุมชนตามวิถีทางของตนเองได้และสอดคล้องกับการดำเนินตามนโยบายสันติวิธีด้วยการผสมผสานวิถีชีวิต ความเชื่อโดยปราศจากการขับไล่และ/หรือการใช้กำลังบังคับซึ่งตรงกับแนวคิดที่ โบการ์ดัส (Bogardus) ได้แสดงไว้ 5 ประเภท เรียกว่า “แนวทางห้าสายของความคิดมนุษย์” (five lines of human thought) ดังนี้ 1.ความคิดเกี่ยวกับจักรวาล 2.ความคิดเกี่ยวกับปรัชญา 3.ความคิดเกี่ยวกับตนเอง 4.ความคิดเกี่ยวกับวัตถุ และ 5.ความคิดเกี่ยวกับเพื่อนมนุษย์หรือสังคมมนุษย์

แนวความคิดทั้ง 5 ประเภtdังกล่าวทำให้ระบบสังคมอินเดียโบราณหรือที่คนทั่วโลกรู้จักกันวาระถูกสืบทอดและเล่าขานมาจนถึงสังคมอินเดียปัจจุบันซึ่งกฎของวาระประกอบด้วยเรื่องการแข่งขัน อาหารการกิน อาชีพและเคหสถานที่อยู่ ซึ่งทั้งหมดนี้อยู่ภายใต้ระบบที่เรียกว่าเอกภาพในการบังคับบัญชา (Unity of Command) โดยมีเรื่องลำดับชั้นการบังคับบัญชา (Hierarchy) อันเนื่องมาจากเทวบัญชาจากพระเป็นเจ้าสู่คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ที่รวมศรัทธาความเชื่อความเลื่อมใสส่งต่อไป

วัตถุประสงค์

1) ศึกษาแนวความคิดทางสังคมเรื่องอาชีพจากมุมมองเรื่องวาระในศาสนาฮินดู และ

2) เพื่ออธิบายแนวความคิดการบริหารจัดการในองค์กรทางสังคมของอินเดียจากเรื่องอาชีพ

ความหมายและความเข้าใจเรื่อง “วาระ”

ความหมายของคำว่า วาระ มีผู้ให้ความหมายต่างกันออกไปหลายนัยยะ อาจแปลว่า สี, ชาติกำเนิด, ลักษณะ, คุณสมบัติ, ขนชั้นและหน้าที่ เป็นต้น ใน

กรณีนี้ให้ความหมายว่า สี คงเป็นช่วงเริ่มแรกที่ชาวอารยันได้รุกรานมาเข้าชิงพื้นที่จากชาวมิลักกะซึ่งมีสีผิวดำเป็นเครื่องหมายว่ามีสีผิวที่แตกต่างจากตนเองคือผู้ที่มีผิวขาวซึ่งตรงกับงานวิจัยของศรีสุรางค์ พูลทรัพย์ให้ข้อสรุปว่า สาเหตุของการแบ่งวรรณะคงมาจากการแบ่งสีผิวและการแบ่งหน้าที่ กล่าวคือ พราหมณ์ กษัตริย์ ไวศยะ ถือเป็นการวรรณะซึ่งผิวขาว เป็นผู้มาเป็นนายคือพวกอารยะหรืออารยัน พวกอารยันแบ่งเป็น 3 พวกตามหน้าที่ พวกมีหน้าที่ประกอบพิธีบวงสรวงทางศาสนาคือพวกพราหมณ์ พวกมีหน้าที่รบป้องกันสังคมคือกษัตริย์ พวกมีหน้าที่หาเลี้ยงสังคมคือพวกไวศยะ (ศรีสุรางค์ พูลทรัพย์, 2536:9) ส่วนที่ให้ความหมายถึงลักษณะและหรือคุณสมบัติหมายถึงรูปร่างความแตกต่างระหว่างชาวอารยันที่ร่างกายสูงใหญ่ กายาแต่ในขณะที่ชาวมิลักกะมีลักษณะรูปร่างเล็ก ไม่สันตติตลอดถึงความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพชาวอารยันสามารถประดิษฐ์คิดค้นอาวุธ รถรบที่ใช้สัตว์เป็นพาหนะลากจูงได้อย่างคล่องแคล่ว ส่วนชาวมิลักกะอาศัยบริเวณลุ่มแม่น้ำสินธุมีความอุดมสมบูรณ์จึงอาจประดิษฐ์สิ่งของได้เพียงเลี้ยงชีพและเป็นหัตถการภายในครอบครัวเท่านั้นซึ่งลักษณะและคุณสมบัติดังกล่าวนี้เป็นเพียงภายนอกเท่านั้นเพราะหากพิจารณาลักษณะ และ/หรือคุณสมบัติจากภายในนั้นคือคุณธรรม จริยธรรม ความประพฤติในแต่ละวรรณะจะมีแตกต่างกันออกไปซึ่งจะขยายความโดยพิสดารเมื่อจะกล่าวถึงแต่ละวรรณะต่อไป

ส่วนความหมายชนชั้นและหน้าที่คงหมายถึงเมื่อเข้ามาปกครองแล้วชาวอารยันทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองในฐานะผู้ได้รับชัยชนะส่วนชาวมิลักกะต้องอยู่ในสถานะผู้ใต้ปกครองซึ่งปราศจากการรับในความหมายนี้สอดคล้องกับที่ชาวหระลาล เนรุห์แปลโดยกรุณา กุศลาสัย กล่าวว่า ภูมิปัญญาของพวกพราหมณ์ในการใช้หน้าที่การงานจัดระเบียบสังคม ในสมัยก่อนที่ชาวอารยันจะมีอาณาจักรของตนเองยังไม่มีมีการแบ่งหน้าที่การงานกันอย่างชัดเจน แม้ว่าจะมีเค้าของชนชั้นภายในสังคมอารยัน การถือชนชั้นในระยะนั้นน่าจะเป็นการแบ่งกลุ่มชนตามหน้าที่โดยยังไม่มีกำเนิดเข้ามาเกี่ยวข้อง ชาวอารยันบางส่วนทำหน้าที่บวงสรวงอันนวยนพระเป็นเจ้าเพื่อขอชัยชนะในการทำสงครามหรือให้พบแหล่งที่อุดมสมบูรณ์ บางกลุ่มทำหน้าที่รบและป้องกันภัยที่จะเกิดกับเผ่า บางกลุ่มทำหน้าที่เตรียมเสบียง แต่มีบางคนที่ทำหน้าที่หลายอย่างในเวลาเดียวกัน กล่าวคือชาวนาอาจทำหน้าที่นักบวช ทหาร

และพ่อค้าไปด้วยในตัว อาชีพนักบวชชนิดที่เป็นชนชั้นอภิสิทธิ์ยังไม่เกิด คำว่า “อารยะ” เกิดจากรากศัพท์ที่แปลว่า ไถ อารยันส่วนมากในสมัยนั้นเป็นกสิกรและถือว่าเกษตรกรรมเป็นอาชีพที่ประเสริฐ (ยวาทะลาล เนรุห์ แปลโดย กรุณา กุศลลาสัย, 2537:143)

คำว่า วรณะ หรือภาษาอังกฤษเขียนว่า Caste เป็นศัพท์ที่ยืมมาจากภาษาโปรตุเกสว่า Casta หมายถึงเผ่าพันธุ์โดยเฉพาะ สำหรับแนวคิดหรือวรรณะของชาวอินเดียมีเพียง 4 วรณะเท่านั้นคือ วรณะพราหมณ์(Brahmanas) วรณะกษัตริย์(Kshatriya) วรณะแพศย์(Vaisyas) และวรรณะศูทร(Sudras) (Ram Ahuja, 2004:p.270) และภายในกรอบของวรรณะทั้ง 4 มีการแบ่งย่อยออกไปอีกนับพันวรรณะ ซึ่งชาวอินเดียเองเรียกว่า “ชาติ” Jati แต่ละวรรณะหรือชาติมีกฎปลิกย่อยของชาตินั้นๆ (ศรีสุรางค์ พูลทรัพย์, 2536:10) วรรณะใหญ่สี่วรรณะจึงเป็นเพียงการแบ่งกลุ่มทางสังคมอย่างกว้างๆและกฎเกณฑ์ของวรรณะใหญ่ทั้งสี่วรรณะนี้ก็เป็นเพียงกรอบกว้างๆในการดำเนินชีวิตของชาวฮินดู ส่วนกฎเกณฑ์ของชาติแต่ละชาติเป็นกฎเกณฑ์ที่มีอิทธิพลอย่างแท้จริง (คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535:91)

ถึงแม้ว่าการให้ความหมายของคำว่าวรรณะอาจจะแตกต่างกันออกไปตามแต่ละเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นของช่วงสมัยที่ชาวอารยันเข้าสู่ลุ่มแม่น้ำสินธุและมีความเห็นของนักวิชาการที่ยังไม่มีความเห็นร่วมที่จะให้ความหมายเดียวกันได้ทั้งหมดยิ่งเมื่อนำมาใช้ในระบบการศึกษาของไทยมีการกล่าวถึงคำว่า วรรณ ว่า วรรณกรรม, วรรณคดี เข้ามาเพิ่มเติมอีกซึ่งหากแปลคำว่า วรรณ ตรงนี้จะทำให้ไม่ตรงกับวรรณะซึ่งเป็นแนวคิดทางสังคมของชาวอินเดียได้เลยแม้แต่น้อย

ความเชื่อเรื่องวรรณะในคัมภีร์ศาสนาฮินดู

จากข้างต้นเป็นพระศนะของบรรดานักวิชาการที่ให้ความหมายและความเข้าใจเรื่องวรรณะดังที่ได้กล่าวไปแล้ว แต่สำหรับชาวอินเดียผู้นับถือศาสนาฮินดูหรือที่เขานิยมเรียกศาสนาของพวกเขาเองว่า สนาตนธรรม (Sanatana Dham)

นั้น วรรณะเป็นสิ่งสำคัญและมีความศักดิ์สิทธิ์จนถึงขั้นเรียกได้ว่าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงไปจนวันตายและเป็นพระประสงค์ของพระเป็นเจ้าที่ประทานมาให้แล้ว ดังปรากฏมาในคัมภีร์พระเวทชื่อ คัมภีร์ฤคเวท X.90:12 กล่าวถึงวรรณะทั้ง 4 เกิดหรือถูกสร้างจากส่วนต่างๆของ ปुरुषะ ดังนี้ พรหมณ์เกิดจากโอษฐ์ (ปาก) ราชนียะเกิดจากพระพาหา (แขน) ทั้งสอง ไวศยะเกิดจากพระขงฆ์ (แข้ง/ขา) ทั้งสอง และศูทรเกิดจากพระบาท (เท้า) ทั้งสอง (Rah T.H. Griffith, 1971; 519)

ในคัมภีร์มनुธรรมศาสตร์ I ,³¹ ได้กล่าวถึงแนวคิดทางสังคมอันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งไม่มีบุคคลใดกล้าหาญมาเปลี่ยนแปลงไปได้เพราะพระเป็นเจ้ามีพระประสงค์อย่างจงใจให้เป็น ความว่า “ด้วยพระประสงค์ที่จะให้โลกเจริญรุ่งเรือง พระองค์ (พระเป็นเจ้า) ทรงให้พรหมณ์ กษัตริย์ ไวศยะ และศูทร(วรรณะสี่) ถือกำเนิดจากพระโอษฐ์ พระพาหา พระโสณิ และพระบาทของพระองค์” (Max Muller, 1970:13-14) และสอดคล้องในคัมภีร์มनुธรรมศาสตร์ I ,⁸⁷ ว่า “เพื่อที่จะรักษาจักรวาลนี้(สิ่งทรงสร้างทั้งปวง) พระเป็นเจ้าผู้มีรัศมีรุ่งโรจน์ จึงได้แบ่งแยกหน้าที่และอาชีพต่างๆให้กับเหล่าชนผู้อุบัติมาจากพระโอษฐ์ พระพาหา พระโสณิ และพระบาทของพระองค์(วรรณะสี่)” (Max Muller, 1970:24)

ด้วยเหตุนี้การศึกษาแนวคิดทางสังคมของชาวอินเดียจึงจำเป็นอย่างยิ่งต้องเข้าใจเรื่องวรรณะ 4 ซึ่งจะขออธิบายไปแต่ละวรรณะโดยอาศัยคุณลักษณะ คุณสมบัติ เป็นเบื้องต้นในการแสดงเพื่อให้เข้าใจถึงอาชีพ-หน้าที่ของแต่ละวรรณะได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

วรรณะ 4 (Four Varṇa)

ในการแบ่งเกียรติของวรรณะนั้นขอให้เข้าใจว่าแนวความคิดของชาวอารยันให้ความสำคัญของหน้าที่ ชาวอารยันถือว่าการบูชาบวงสรวงพระเป็นเจ้าให้ถูกวิธีเป็นหน้าที่สำคัญสูงสุดเป็นหน้าที่หลักเพราะจะนำซึ่งชัยชนะและความมั่นคง มั่งคั่งและความปรีชาสามารถของคนในสังคม ส่วนการสู้รบเพื่อป้องกันรักษาเผ่าให้พ้นจากการรุกรานของศัตรูเป็นความสำคัญรองลงมา ส่วนการเพาะปลูกเลี้ยงสัตว์

เปรียบดั่งเสียงเลื่องคนในเผ่าเป็นความสำคัญลำดับสาม ส่วนผู้ที่ทำหน้าที่รับใช้ย่อมมีความสำคัญน้อยที่สุดเพราะเป็นอาชีพ-หน้าที่ของทาสผู้เป็นเชลยอันได้มาจากการทำศึกสงครามซึ่งมีความคล้ายกับที่ยาวาหระลาล เนรุห์แปลโดยกรุณา กุศลาสัยกล่าวว่า วรรณะพราหมณ์มีภารกิจแห่งการกำหนดค่านิยมทั้งปวง ตลอดจนการธำรงรักษาไว้ซึ่งมาตรฐานทางศีลธรรม เป็นกลุ่มชนที่อิสระจากการถูกรอบงำด้วยวัตถุและไม่มีข้อผูกพันกับใครเป็นพิเศษ มีปรัชญาชีวิต นโยบายทางสังคมและกรอบทางศีลธรรม เป็นต้น มาจากจิตใจที่ไม่มีการยึดถือ วรรณะพราหมณ์ในฐานะนักคิดและปรัชญาเมธีจึงได้รับการยกให้อยู่ในฐานะสูงสุดของสังคม ได้รับเกียรติและความเคารพจากทุกฝ่าย ที่สองรองลงไปจากนี้คือวรรณะกษัตริย์ ผู้ทำหน้าที่เกี่ยวกับการปกครองและการรบ ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากคตินิยมของอินเดียถือกันว่า ผู้ที่มีภาระเกี่ยวข้องอยู่กับการใช้อำนาจ จะเป็นผู้วางตนเป็นกลางตามภววิสัยอย่างสมบูรณ์ไม่ได้ เพราะผลประโยชน์และความโน้มเอียงส่วนตัวจะเข้ามาเกี่ยวข้องในสาธารณกิจที่ปฏิบัติ ส่วนพวกที่สามได้แก่ วรรณะไวศยะผู้มีทรัพย์สินเงินทอง แต่มีเกียรติและได้รับการยอมรับนับถือน้อยกว่าพวกที่สอง (ยาวาหระลาล เนรุห์แปลโดยกรุณา กุศลาสัย, 2537:145)

ด้วยเหตุผลข้างต้นจึงจะเรียงลำดับจากวรรณะพราหมณ์ วรรณะกษัตริย์ วรรณะไวศยะ และวรรณะศูทรโดยจะอธิบายถึงคุณลักษณะและอาชีพ-หน้าที่ของวรรณะ ต่อไป

คุณลักษณะและอาชีพ-หน้าที่ของวรรณะพราหมณ์ (Brahmanas)

คำว่า พราหมณ์ หมายถึงผู้สืบเชื้อสายมาจาพระพรหม เป็นผู้ให้ความสำคัญต่อพรหมัน พระเวท และอาตมัน บุคคลผู้ที่จะเรียกตนได้ว่าเป็นวรรณะพราหมณ์ต้องมีคุณลักษณะ 11 ประการตามธรรมชาติ คือ (พิบูลย์ นาควาณิช, 2542: 17-18)

1.ศม(ะ) ความสุภาพภายในจิตใจ ไม่มีความยุ่งยากหรือป่วนป่วนด้วยกาม โกรธ โลภ หลง

2.ทม(๕) สภาพจิตใจที่ได้รับการระงับไว้แล้ว รู้จักข่มจิตใจของตนด้วยความสำนึกในเมตตาและสติอยู่เสมอ รู้จักอดทนอดกลั้น ไม่ปล่อยจิตใจให้หวั่นไหวไปตามอารมณ์

3.ตป(๕) ความร้อน หรือการร้อน หมายถึงการฝึกฝนในการหาความรู้ความจริง และความพยายามให้สำเร็จไม่ว่าจะผจญกับความยากลำบากเพียงใด

4.เศจ(๕) ความบริสุทธิ์ หมายถึงการทำตนเองให้บริสุทธิ์ทั้งกายและใจ

5.สนโธษ(๕) พอใจ หรือมีความสุขในทางสันติ

6.กษมา ความอดทนอดกลั้น อดโธษ พยายามอดทนโดยถือความเมตตากรุณาเป็นที่ตั้ง

7.สรลตา ความเชื่อตรงทั้งการพูดและการกระทำ

8.ชญาณ(๕) ความชอบทางการศึกษาหาความรู้

9.ทยา ความมีเมตตากรุณาต่อเหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลาย

10.อาสติกตา มีความเชื่อถือ ไว้วางใจ เชื่อฟัง และมอบความจงรักภักดีไว้ต่อพระพรหม

11.สद्य(๕) ความจริง หมายถึง ความเห็นอันสุจริต บริสุทธิ์ใจ ซื่อสัตย์ต่อกัน

เหล่านี้คือข้อที่พราหมณ์ควรประพฤติปฏิบัติและเป็นลักษณะคุณค่าทางคุณธรรม จริยธรรม ตลอดถึงศีลธรรมอันดีงามของวรรณะพราหมณ์อีกด้วย ด้วย

เหตุนี้จึงเรียกว่าเป็น “ตามธรรมชาติ” คือติดตัวมาแต่กำเนิดและไม่ได้แสสร้าง
แกล้งทำให้เกิดขึ้นจึงถือว่าเป็นวรรณะพราหมณ์ซึ่งตรงกับงานวิจัยของพิสมัย อาษา
ไนน์ (2519: 80) เรื่องการศึกษาเปรียบเทียบหลักคำสอนที่เกี่ยวกับการแต่งงาน
ระหว่างคัมภีร์พระเวทกับอัล-กุรอาน และอัล-หะดีษ ว่าหน้าที่ของพราหมณ์ที่เกิด
จากกำเนิดเดิมคือ บังคับอินทรีภายในใจ บังคับอินทรีภายนอก บำเพ็ญพรต
ความบริสุทธิ์ ความอดทน ความซื่อตรง ปัญญาและญาณ และความเลื่อมใสในพระ
เวทและสอดคล้องกับคัมภีร์ภควัทคีตาเรื่องหน้าที่ของวรรณะพราหมณ์ กล่าวว่า
“หน้าที่ของพราหมณ์มีดังนี้สงบระงับ ควบคุมตัวเอง บำเพ็ญตบะ บริสุทธิ์ มีขันติ
ธรรม เทียงตรง มีปัญญา ทรงความรู้ และมีศรัทธา” (BhagavadgIta, 18:42 อ้าง
ในอาชวภูริชญ์ น้อมเนียน)

ในคัมภีร์มनुธรรมศาสตร์, 1:88 กล่าวถึงอาชีพ-หน้าที่โดยย่อของวรรณะ
พราหมณ์ 6 ประการ คือศึกษาและสั่งสอนพระเวท ประกอบพิธีบวงสรวงให้คนอื่น
ทำพิธียัญกรรมเอง ให้ทานแก่ผู้อื่นและรับทานจากผู้อื่นได้ (Max Muller, 1970:
24) ได้แสดงขยายความเพิ่มเติมดังนี้

1. ปฐนัง ได้แก่ การรับการศึกษาชั้นสูง และพยายามแสวงหาความจริง
2. ปาฐนัง ได้แก่ การให้การศึกษาแก่ผู้อื่น เช่น ทำอาชีพ-หน้าที่เป็นครู
เป็นอาจารย์ เป็นต้น
3. ยชนัง* ได้แก่ การทำพิธีบูชาต่างๆ เช่น พิธียัญกรรม และจัดพิธีการ
กุศลต่างๆด้วยตนเอง

* ยชนัง ได้แก่ การทำพิธีบูชาต่างๆ เช่น พิธียัญกรรม และจัดพิธีการกุศลต่างๆด้วยตนเอง

1. พรหมยัชณะ หมายถึง การบูชาพราหมณ์ซึ่งเป็นอันติมัจจะลงด้วยการศึกษาและสอน พระเวท
วรรณะพราหมณ์ต้องผดุงรักษาวัฒนธรรมนี้และส่งผ่านไปยังอนุชนรุ่นต่อไป
2. เทวยัชณะ การประกอบพิธีบูชาเทพเจ้าด้วยการใส่เครื่องสังเวยลงในกองเพลิง
3. ปิตฤยัชณะ การบูชาบรรพบุรุษผู้ล่วงลับด้วยการประกอบพิธีศราท เป็นการแสดงกตัญญู
กตเวทิตาธรรมต่อท่านเหล่านั้น
4. กูตยัชณะ การให้ทานแก่คนป่วย คนขัดสนและสรรพสัตว์

4. ยาชนัง* ได้แก่ การทำพิธีบูชาต่างๆ เช่น พิธียัญกรรมและพิธีกุลอื่นๆ ตามความประสงค์ของผู้ใดผู้หนึ่งที่มีจิตศรัทธาให้ประกอบพิธีกรรมนั้นๆ

5. ทานะ ได้แก่ การทำบุญให้ทานแก่คนอื่นตามกำลังเท่าที่พอจะทำได้

6. ประติครหะ ได้แก่ การรับทักษิณาทานหรือของทำบุญจากผู้มีจิตศรัทธา

ในบรรดาหน้าที่ 6 ประการนี้สอดคล้องกับองค์การศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ได้กล่าวว่า “หน้าที่อันสำคัญที่สุดคือการศึกษาหาความรู้และการสอน ส่วนการรับทานเป็นหน้าที่ที่มีความสำคัญน้อยที่สุด แต่เป็นหน้าที่อันเดียวที่วรรณะพราหมณ์มีสิทธิทำได้ วรรณะอื่นทำไม่ได้ ให้ทานได้เพียงอย่างเดียว” (องค์การศาสนาพราหมณ์-ฮินดู, 2529:37-38)

5. มนุษยัชชยุะ การทำหน้าที่ที่พึงปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ได้แก่ การต้อนรับแขกที่มาสู่เรือนของตนอย่างจริงใจ การให้หรือสร้างที่พักแก่ผู้ยากไร้และการให้ทานแก่พรหมจารี

* ยาชนัง ได้แก่ การทำพิธีบูชาต่างๆ เช่น พิธียัญกรรมและพิธีกุลอื่นๆ ตามความประสงค์ของผู้ใดผู้หนึ่งที่มีจิตศรัทธาให้ประกอบพิธีกรรมนั้นๆ การทำพิธีต้องอาศัยพราหมณ์ นักบวชเป็นผู้ทำ เรียกว่า พิธีสังการ เป็นพิธีประจำบ้านมี 12 ประการ ได้แก่

ขั้นที่ 1 ครรภาธาน เป็นพิธีที่จัดขึ้นเมื่อทราบว่้างดั่งครรภ ถัดจากวันวิาวห์

ขั้นที่ 2 ปุงสวัน เป็นพิธีปฏิบัติต่อเด็กในครรภที่เข้าใจว่าเป็นเพศชาย

ขั้นที่ 3 สมันโตนยัน เป็นพิธีแยกผมหญิงมีครรภ เมื่อครรภได้ 4,6 หรือ 8 เดือน

ขั้นที่ 4 ขาตรกรรม พิธีคลอดบุตร

ขั้นที่ 5 นามกรรม พิธีตั้งชื่อเด็ก ในวันที่ 12 หรือ 14 ถัดจากวันคลอด

ขั้นที่ 6 นิษกรรม พิธีนำเด็กออกไปดูแสงอาทิตย์ยามเช้า เมื่ออายุได้ 4 เดือน

ขั้นที่ 7 อันนปราศัน พิธีป้อนข้าวเด็กเมื่ออายุได้ 5 เดือน หรือ 6 เดือน

ขั้นที่ 8 จูชากรรม พิธีโกนผมไว้จุก เมื่ออายุได้ 3 ขวบ

ขั้นที่ 9 เกศานตรกรรม พิธีตัดผม ถ้าเป็นวรรณะพราหมณ์ตัดเมื่ออายุ 16 ปี ถ้าวรรณะกษัตริย์ตัดเมื่ออายุ 22 ปี ถ้าวรรณะแพศย์ตัดเมื่ออายุ 24 ปี

ขั้นที่ 10 อุปนัยน์ พิธีเริ่มการศึกษาเพื่อเป็นพราหมณ์โดยคล้องด้ายชัยภูทวีต

ขั้นที่ 11 สมวารรตน พิธีกลับบ้าน ปฏิบัติเมื่อสำเร็จการศึกษาจากสำนักครูแล้ว

ขั้นที่ 12 วิวาทะ พิธีแต่งงาน

คุณลักษณะและอาชีพ-หน้าที่ของวรรณะกษัตริย์ (Kshatriya)

คำว่า กษัตริย์* ทั่วไปแปลว่า นักรบหรือผู้ป้องกันภัย เป็นวรรณะที่ 2 รองจากวรรณะพราหมณ์ วรรณะกษัตริย์นี้มีสิทธิปกครองประเทศชาติ ทำหน้าที่เป็นพระเจ้าแผ่นดินหรือเจ้าของอาณาเขตที่ดิน ในคัมภีร์ธรรมศาสตร์บ่งไว้ว่า ผู้ใดผู้หนึ่งมีลักษณะ 11 ประการตามธรรมชาติดังต่อไปนี้ ผู้นั้นย่อมเป็นกษัตริย์ บางทีก็กล่าวว่า ผู้เป็นกษัตริย์ย่อมมีลักษณะ 11 ประการตามธรรมชาติ ได้แก่

1.ศูรตา แปลว่า ความกล้าหาญ ผู้เป็นวรรณะกษัตริย์ควรจะเป็นผู้มีความกล้าหาญและแข็งแรงเป็นวีรบุรุษในหมู่ชนได้ ไม่รู้จักมีความขลาดกลัว

2.วีรย(ะ) แปลว่า แรงหรือกำลัง หรืออำนาจ ความเพียร ความมั่นคงในการรู้เผชิญภัยตลอดจนความมั่นคงในการรบทัพจับศึก ผู้อยู่ในวรรณะกษัตริย์ควรมีลักษณะเช่นนี้ด้วย

3.ไธรย(ะ) แปลว่า ความมั่นคง ไม่รู้จักเปื้อนหายท้อถอย มีแต่ความเพียรพยายามอย่างมั่นคงอยู่เสมอเป็นนิตย์

4.เตช(ะ) ตามศัพท์แปลว่า ความร้อน หรือ ร้อน แต่ในที่นี้หมายถึงความมีศและมีความเกียติกล่าวคือรู้จักใช้อำนาจเท่าที่มีอยู่แล้วในทางที่ถูกต้องและสุจริต เพราะฉะนั้นผู้ที่จะได้ชื่อว่าเป็นกษัตริย์ควรจะเป็นผู้ที่ตั้งอยู่ในความสุจริตทุกประการ

* “กษัตริย์ : (คำนาม) ‘กษัตริย์,’ นรหรือสตรีชาตินักรบ; a man or woman of the military tribe.” คำนี้มีปฐมเหตุจากการตั้งชุมชนของมนุษย์แต่ดึกดำบรรพ์ ที่ต้องอาศัยพื้นที่เพื่อการเพาะปลูก เมื่อถูกมนุษย์พวกอื่นรบกวน ต้องมีคนที่ยกย่องกันเพื่อให้ชุมชนเพาะปลูกได้อย่างปลอดภัยจึงเรียกคนที่ทำหน้าที่ป้องกันนี้ว่า “ขตติย - กษัตริย์ - ผู้เป็นใหญ่แห่งนา” ในความหมายดั้งเดิมคือ “ผู้ทำหน้าที่ปกป้องที่นาให้พ้นจากการรุกราน เพื่อให้คนอื่น ๆ ทำนาได้อย่างสะดวกปลอดภัย” ในการทำหน้าที่ปกป้องนี้ย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้นที่จะต้องต่อสู้กับศัตรู ดังนั้น “ขตติย - กษัตริย์” จึงมีความหมายอีกอย่างหนึ่งว่า “สายเลือดนักรบ” (ทีมา บาลีวันละคำ (1,673) Face book: ทองย้อย แสงสินชัย เข้าถึงเมื่อ 2 มกราคม 2560)

5.ทาน(ะ) แปลว่า การให้ หมายถึงความมีจิตใจที่เต็มไปด้วยอุปการะและชอบทำการอุปถัมภ์บำรุงแก่ผู้อื่นอยู่เป็นนิตย์ คือชอบทำบุญ ฝึกฝนในการทำบุญนั่นเอง

6.ทม(ะ) สภาพจิตใจที่ได้รับการระงับไว้แล้ว รู้จักข่มจิตใจของตนด้วยความสำนึกในเมตตาและสติอยู่เสมอ รู้จักอดทนอดกลั้น ไม่ปล่อยจิตใจให้หวั่นไหวไปตามอารมณ์

7.กษมา ความอดทนอดกลั้น อดโทษ พยายามอดทนโดยถือความเมตตา กรุณาเป็นที่ตั้ง

8.พราหมณภักติ แปลว่า ความภักดีต่อพราหมณ์ เพราะขึ้นชื่อว่าบรรณะกษัตริย์แล้วควรนับถือบรรณะพราหมณ์เพราะพราหมณ์เป็นผู้ปฏิบัติและรับใช้พระเป็นเจ้า อีกทั้งประกอบบุญพิธีสำคัญเพื่อให้เกิดขวัญและกำลังใจ

9.ปรสนนตา แปลว่า ความร่าเริงยินดี ก็คือความไม่รู้จักวิตกและยิ่งไปกว่านั้นก็คือแสดงความยินดี และก่อให้เกิดความปลื้มปิติให้แก่ผู้อื่นด้วย หรือทำให้ผู้อื่นบังเกิดความยินดีเปรมใจไปด้วย

10.รक्षाภาวะ หมายถึง การเตรียมตัวพร้อมอยู่เสมอในอันที่จะปกป้องรักษาประเทศชาติและช่วยเหลือผู้ที่อ่อนแอ หรือเพื่อรักษาความยุติธรรม

11.สตย(ะ) แปลว่า ความจริง หมายถึง ความเห็นอันสุจริต บริสุทธิ์ใจ ซื่อสัตย์ต่อกันและกัน จนถึงทำให้เป็นที่ไว้วางใจกันและเชื่อใจกันได้

เหล่านี้คือข้อที่ควรประพฤติปฏิบัติ หรือลักษณะของชนในวรรณะกษัตริย์ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือธรรมะของกษัตริย์ (องค์การศาสนาพราหมณ์-ฮินดู, 2529:39-40)

สอดคล้องกับงานวิจัยของพิสมัย อาษาไนน์ (2529: 81) กล่าวว่า “หน้าที่ของกษัตริย์ที่เกิดจากกำเนิดเดิมคือ ความกล้าหาญ มีอำนาจบารมี ความมั่นคง ความเข้มแข็ง ความไม่ครั่นคร้ามในสงคราม บริจาคทาน และมีความสามารถในการปกครองและสอดคล้องกับคัมภีร์ภควัทคีตาเรื่องหน้าที่ของวรรณะพราหมณ์กล่าวว่า “หน้าที่ของกษัตริย์มีดังนี้ แก้วกล้า เข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว แน่วแน่ ไม่หลีกเลี่ยงในสงคราม ให้ทาน และมีภาวะผู้นำ” (Bhagavadgītā, 18:43) (อ้างใน อาชวฤทธิชัย น้อมเนียน) ซึ่งตรงกับมนุษยธรรมศาสตร์:88 กล่าวถึงหน้าที่ของกษัตริย์โดยย่อ 4 ประการคือ ปกป้องประชาชน ให้ทาน ทำพิธีบวงสรวง ศึกษาพระเวท และเว้นจากการยึดติดความสุขสบาย (Max Muller, 1970:24) ทั้ง 4 ประการข้างต้นขยายความเพิ่มเติมได้ดังนี้

1. ปฐนัง ได้แก่ การรับการศึกษาชั้นสูง และพยายามแสวงหาความจริง

2. ยชนัง ได้แก่ การทำพิธีบูชาต่างๆ เช่น พิธียัญกรรม และจัดพิธีการกุศลต่างๆด้วยตนเองคือ เป็นเจ้าภาพเองโดยเชิญพราหมณ์มาเป็นผู้ประกอบพิธี

3. ทานะ ได้แก่ การทำบุญให้ทานแก่คนอื่นตามกำลังเท่าที่พอจะทำได้

3. รักษา กษัตริย์เป็นรักษกะ คือผู้รักษา หรือผู้คุ้มครองป้องกัน เพราะฉะนั้นกษัตริย์จึงต้องเป็นผู้มีความมั่นใจในการคุ้มครองรักษาแผ่นดิน ป้องกันไม่ให้ผู้ที่อ่อนแอเป็นอันตรายได้ รู้จักใช้อาวุธต่างๆ รู้จักยุทธวิธีตามสมัย ตลอดจนรู้หลักนิติศาสตร์ด้วย

บรรดาหน้าที่ 4 ประการนี้ การรบเพื่อปกป้องประชาชนและอาณาจักรสำคัญที่สุด เนื่องจากเป็นหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากพระเป็นเจ้า (องค์การศาสนาพราหมณ์-ฮินดู, 2529: 40)

คุณลักษณะและอาชีพ-หน้าที่ของวรรณะไวศยะ (Vaisyas)

ไวศยะ หรือแควศยภาษาไทยออกเสียงและเขียนว่า “แพศย” เป็นวรรณะที่สามหมายถึงผู้ทำหน้าที่ประกอบการค้าและพาณิชย์ต่างๆ ในคัมภีร์ธรรมศาสตร์ บ่งไว้ว่า ผู้ใดผู้หนึ่งมีลักษณะตามธรรมชาติต่อไปนี้นั้นชื่อ ไวศยะ ได้แก่ (องค์การศาสนาพราหมณ์-ฮินดู, 2529: 40-41)

1.วนิกปท(ะ) ดำเนินการค้าทุกชนิด มีปัญญาเฉียบแหลมสมองดีในการคำนวณเรื่องต้นทุน กำไร เป็นต้น และรู้จักกาลที่ควรลงทุน ไม่ควรลงทุน รอบคอบ และตื่นตัวอยู่เสมอในผลได้และ ผลเสียของการดำเนินธุรกิจ

2.ภกติ มีความนับถือในวรรณะพราหมณ์และวรรณะกษัตริย์ กับวรรณะพราหมณ์จะแสดงความ นับถือนั้นออกมาได้ก็ด้วยการไปพบปะสนทนา เพื่อแสวงหาความรู้ทางธรรมแล้วนำความรู้นั้นมาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน กับวรรณะกษัตริย์แสดงออกด้วยการมีความจงรักภักดี กล่าวคือการปฏิบัติตามกฎหมาย บ้านเมือง การเสียภาษี เป็นต้น

3.อิชย(ะ) ทำการบูชาไฟและรักษาขนบธรรมเนียมทางศาสนา

4.อธยายน(ะ) ศึกษาคัมภีร์พระเวทและคัมภีร์อื่นๆนี้ถือว่าเป็นลักษณะหรือธรรมชาติของคนที่ถูกจัดอยู่ในวรรณะไวศยะ

ซึ่งสอดคล้องกับคัมภีร์ภควัทคีตา ได้กล่าวถึงวรรณะไวศยะว่า “หน้าที่ของแพศยมีดังนี้ “เกษตรกรรม โครกขกรรมและพาณิชย์กรรมเป็นหน้าที่ของแพศย”(BhagavadgIta, 18:44 อ้างในอาชว์ฐริชญ์ น้อมเนียน) มีงานวิจัยที่ได้กล่าวถึงวรรณะไวศยะว่า “วรรณะแพศย(ไวศยะ)ส่วนใหญ่เป็นพลเรือนที่ทำมาหากินด้วยสมองหรือใช้ความรู้ ได้แก่พวกพ่อค้าวานิช ความจริงคนวรรณะนี้ที่เป็น ขวานาชาวสวนก็มี แต่ว่ามีลูกจ้างกรรมกรทำแทนตน ตัวเองเป็นนายทุน” (ปิ่น มุทุกันต์, 2503: 171)

คุณลักษณะและอาชีพ-หน้าที่ของวรรณะศุทร (Sūdras)

วรรณะศุทรเป็นวรรณะสุดท้ายหรือวรรณะที่ 4 มีกำเนิดมาจากเบื้องพระบาทของพระพรหมเพราะฉะนั้นจึงทำหน้าที่รับใช้ในกิจการงานต่างๆโดยทั่วไปแก่คนในวรรณะทั้งสามข้างต้น ในคัมภีร์พระธรรมศาสตร์บ่งไว้ว่า ผู้ใดผู้หนึ่งมีลักษณะตามธรรมชาติ 6 ประการต่อไปนี้ ผู้นั้นได้ชื่อว่าศุทร คือ

1. นมรตา แปลว่า ความค่อม น้อม คด หรือโค้งงอ เป็นลักษณะของผู้ที่ต้องน้อมตัวคอยรับใช้ผู้อื่นอยู่เสมอด้วยความสงบเสงี่ยมเจียมตัว อีกความหมายหนึ่งแปลว่า วินัย คือการวางตนจำกัดอยู่ในระเบียบแบบแผนและข้อบังคับโดยมีหิริโอตตปละคือความกลัวและความละอายต่อการประพฤติชั่ว และศุทรต้องมีมฤตา คือความอ่อนโยนเป็นหลักอยู่ในความประพฤติปฏิบัติ

2. นิชกปฏตา หมายถึง ความเป็นผู้ปราศจากความเฉื่อยชา การล่อลวง การตลบตะแลง ความคดโกง กล่าวคือมีแต่ความซื่อสัตย์เที่ยงทาสและเป็นผู้รับใช้ที่ดี มีความเจียมตัว

3. เสาจ(ะ) แปลว่า ความบริสุทธิ์ หมายถึงการทำตนเองให้บริสุทธิ์ทั้งร่างกายและจิตใจ โดยอยู่ในกรอบและทำหน้าที่อย่างเคร่งครัด

4. อาสติกตา ได้แก่ ยึดมั่นตามคำสอนในคัมภีร์พระเวท สรรเสริญคัมภีร์พระเวท พระเป็นเจ้าและโมกษะ

5. อัศเตย(ะ) แปลว่า ไม่ลัก ไม่ขโมย ไม่กระทำโจรกรรม มีจิตใจหรือความเห็นอันสุจริตกล่าวคือควรแสดงความซื่อสัตย์ต่อบุคคลอื่น จนทำให้เป็นที่ไว้วางใจกันและเชื่อใจกันได้

6.อาทรรภาว(ะ) แปลว่า ภาวะแห่งความเคารพนับถือที่แสดงต่อหรือมีต่อผู้อื่น ในที่นี้หมายถึงว่าควรมีความเคารพนับถือและจงรักภักดีต่อชนในวาระที่สูงกว่าทั้งสามวาระ

เหล่านี้คือลักษณะหรือธรรมของวาระศุทร ผู้เป็นศุทรที่ดีควรมีลักษณะ 6 ประการดังกล่าวให้เป็นตามธรรมชาติติดเป็นนิสัย และวาระศุทรควรมีความรู้ในทางปรณินัตติต่อวาระสูงทั้งสามเพื่อทำหน้าที่ของตนให้สมบูรณ์(องค์การศาสนาพราหมณ์-ฮินดู, 2529: 42) ซึ่งสอดคล้องกับคัมภีร์ภควัทคีตา กล่าวไว้ว่าหน้าที่ของศุทรมีดังนี้ “(ส่วน) การรับใช้คนวาระอื่นเป็นหน้าที่ของศุทร” (Bhagavadgītā, 18: 44อ้างในอาชว์ฤทธิชัย น้อมเนียน) และตรงกับคัมภีร์มनुธรรมศาสตร์: 91 ว่า “กำหนดหน้าที่ของศุทรไว้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือรับใช้วาระสูงทั้งสามด้วยความนอบน้อม สุภาพและอดทน” (Max Muller, 1970: 24)

วาระทั้ง 4 ที่ได้กล่าวมาทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นกลไกให้แนวคิดทางสังคมเกิดเป็นรูปธรรมขึ้นมาทำให้สังคมรู้จักการแบ่งสรรกันทำตามหน้าที่ซึ่งหน้าที่ในกฎวาระที่ไม่สามารถจะไปก้าวก่ายกันได้คือเรื่องการแต่งงาน อาหารการกิน เเคสถานที่อยู่ และอาชีพ (อาชว์ฤทธิชัย น้อมเนียน, 2550: 12) นอกนั้นวาระทั้ง 4 ย่อมพึ่งพาอาศัยกันด้วยทั้งหมดโดยมีหลักธรรมที่เกื้อกูลสังคมเรียกว่า มานวธรรม คือ การปฏิบัติหน้าที่ระหว่างบุคคลต่อบุคคล โดยมีการแสดงไว้เป็นข้อๆ ดังนี้ (อาชว์ฤทธิชัย น้อมเนียน, 2550: 11)

1.บุคคลที่ได้กระทำโดยการพูด โดยกาย โดยใจแล้ว ผลแห่งการกระทำนั้นก็จักอำนวยให้แก่บุคคลนั้นเป็น มัยยคติ และอุตมคติ จึงควรทำแต่กรรมดีโดยตลอดแต่ฝ่ายเดียว

2.คิดแต่ทรัพย์สินสมบัติของผู้อื่น คิดแต่การทำเสียประโยชน์แก่ผู้อื่น ไม่ยอมนับถือผู้ใหญ่นี้เป็นโทษทางจิตใจ จงอย่าทำ

3.การพูดว่าพูดคำหยาบ พูดความไม่จริง พูดให้ร้ายลับหลัง พูดนิทา พูดส่อเสียด นี่เป็นโทษทางวาจา จงอย่าทำ

3.ถือเอาทรัพย์สินสมบัติของผู้อื่นโดยเขายังไม่ทันให้ หรือใช้อำนาจ ข่มหรือ ทำหรือทำร้ายร่างกายผู้อื่น เป็นชู้กับภรรยาหรือสามีของผู้อื่นเป็นโดยทางกาย จึง ต้องไม่กระทำ

4.ก่อนจะลงมือกระทำใดๆ จงพิจารณาดูว่า ขัดกับขนบธรรมเนียมของ สังคมที่ตนสังกัดอยู่หรือไม่ ถ้าไม่ขัดต่อขนบธรรมเนียมดังกล่าวแล้วไซ้ จึงลงมือทำ

5.การกระทำใด จะให้ได้รับแต่การนิทาจากสังคม และไปสู่คดีนัย ดังกล่าวฝ่ายเดียวการนั้นอย่าทำ

6.บุคคลใดไม่ซื่อตรงต่อมิตร บุคคลที่ไม่รู้จักบุญคุณ บุคคลที่หักหลังต่อ บุคคลอื่น บุคคลประเภทนี้ต้องไปตกนรกอยู่จนถึงพระอาทิตย์และพระจันทร์สถิต อยู่บนนภาภาศ

7.บุคคลใดที่เสียสละชีวิตเพื่อชาติ เพื่อธรรม บุคคลนั้นจะไปสู่สุคติสูงสุด โดยผ่านสุริยมณฑลไป

8.บุคคลใดถือว่า ภรรยาของผู้อื่นเป็นเหมือนภรรยามารดาตน ทรัพย์สิน สมบัติของผู้อื่นเป็นโลหะ สัตว์ทั้งหลายเป็นเหมือนตัวเอง บุคคลนั้นเป็นนักรรณ แทน

9.ในโลกนี้ใครมาแย่งที่ดิน คือ ประเทศชาติของเรา ซึ่ง ปู่ ย่า บิดา มารดา ได้รับความไว้วางใจจะเป็นศัตรูที่หนึ่งของเรา ขอให้ทำลายผู้นั้นเสีย ไม่ว่าผู้นั้น จะเป็นญาติมิตรก็ตาม

10. พระราชาเป็นญาติของผู้ที่ไม่มีญาติ พระราชาเป็นตาของผู้ที่ไม่มีควมสว่างในดวงตา พระราชาเป็นบิดามารดาของประชาชนที่เดินบนทางยุติธรรม ฉะนั้นแล

11. ทรัพย์สมบัติเงินทองมีคติ 3 ประการ คือ จ่ายไปเพื่อบำเพ็ญกุศลทาน 1 จ่ายไปเพื่อการจัดหาเครื่องอุปโภคบริโภค 1 หากไม่จำเป็นทั้ง 2 ประการดังกล่าวข้างต้นนี้แล้วทรัพย์นั้นก็วินาศไป

12. จงฟังสาระสำคัญแห่งธรรม คือ สิ่งใดที่ตัวเองไม่ชอบ อย่าพึงอำนวยการนั้นให้แก่ผู้อื่น การกระทำของผู้อื่นประการใดที่เราไม่ชอบ อย่ากระทำการนั้นแก่ผู้อื่น สารธรรมนี้จึงถือไว้ตลอดไป ก็มีแต่ความสุขสันต์เป็นนิตย์

อาชีพนานาชาติ ในยามกาลวิบัติของวาระทั้ง 4

วาระทั้ง 4 ในสังคมอินเดียปัจจุบันไม่ใช่สิ่งเลวร้ายหรือลึทรอนสิทธิมนุษยชนหรือบั่นทอนสิทธิเสรีภาพของสังคมในอินเดียอย่างที่หลายคนเข้าใจ(กันไปเอง)โดยมิได้เข้าร่วมอยู่อาศัยในวัฒนธรรมดังกล่าวหรือหากศึกษาก็เพียงผิวเผิน ไม่ได้ศึกษารายละเอียดแบบแผนที่ปรากฏมีมาในคัมภีร์อย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการค้าขายในการประกอบการงานเมื่อสังคมเกิดการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาจากจำนวนอัตราการเพิ่มขึ้นของประชากรพร้อมทั้งการขยายตัวของสังคม หากยึดหลักวาระตามหน้าที่ที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นวาระทั้ง 4 ของหายไปจากอินเดียมาแล้วแต่ด้วยความชาญฉลาดของชาวอารยันโบราณได้ให้คัมภีร์มนูธรรมศาสตร์ได้เปิดช่องว่างเรื่องอาชีพไว้ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการปฏิบัติและเพื่อให้เกิดความยืดหยุ่นเมื่อมีความจำเป็นหรือในยามวิบัติกาลตามสมควรแก่วาระ เช่น ผู้เป็นพรหมณ์อาจจะประกอบการกสิกรรม การค้าขาย หรือธุรกรรมอื่นๆได้เพื่อการครองชีพที่สมควร ดังปรากฏใน

คัมภีร์มนูธรรมศาสตร์ X:80 ความว่า “ในบรรดาอาชีพทั้งหลายนั้น ที่ควรแก่การยกย่องชมเชยที่สุดได้แก่ การศึกษาพระเวทของวาระพรหมณ์ การ

ป้องกัน (รัฐและประชาชน) ของวรรณะกษัตริย์เป็นอันดับสอง และการประกอบการผลิตของวรรณะไศยยะเป็นอันดับสาม

คัมภีร์มनुธรรมศาสตร์ X,:81 “แต่พราหมณ์หากไม่อาจเลี้ยงชีพด้วยอาชีพที่เฉพาะของตนได้ ก็อาจดำรงชีพด้วยอาชีพของกษัตริย์ เพราะกษัตริย์อยู่ถัดไปจากพราหมณ์”

คัมภีร์มनुธรรมศาสตร์ X,:82 “มีข้อสงสัยว่า ถ้าหากไม่สามารถเลี้ยงชีพด้วยอาชีพทั้งสองนั้นแล้วจะทำอย่างไร? หากเป็นเช่นนั้นเขาอาจดำรงชีพอย่างไศยยะ นั่นคือการเพาะปลูกและการเลี้ยงสัตว์”

คัมภีร์มनुธรรมศาสตร์ X,:83 “แต่หากพราหมณ์หรือกษัตริย์จักดำรงชีพอย่างไศยยะ พึงหลีกเลี่ยงการกสิกรรม เพราะเป็นการทำงานที่ทำให้สัตว์หลายชนิดบาดเจ็บและต้องอาศัยสัตว์อื่น(โค)”

คัมภีร์มनुธรรมศาสตร์ X,:84 “บางคนพูดว่ากสิกรรมเป็นอาชีพที่วิเศษ แต่สาธุชนตำหนิอาชีพนี้เพราะไถย่อมทำลายทั้งดินและสัตว์ที่อยู่ในดิน” (Max Muller,1970: 420)

คัมภีร์มनुธรรมศาสตร์ X,:95 “กษัตริย์ที่ตกทุกข์ได้ยาก ก็อาจจะดำรงชีพด้วยอาชีพทั้งหลายของไศยยะ แต่ต้องพึงระลึกว่าดำรงชีพเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มิใช่ทำด้วยความหยิ่งจองหอง”

คัมภีร์มनुธรรมศาสตร์ X,:98 “ไศยยะผู้ไม่สามารถทำหน้าทีของตนได้ อาจจะปรับรูปแบบการดำรงชีพอย่างศูทรได้ แต่ให้หลีกเลี่ยงอาชีพที่เจาะจงไว้สำหรับศูทร (การรับใช้) และควรเลิกการดำรงชีพอย่างศูทรด้วยถ้าสามารถทำอย่างอื่นได้”

คัมภีร์มโนธรรมศาสตร์ X,:99 “สำหรับศูทรเป็นผู้ไม่อาจได้รับการบริการจากชนชาวทวิชาติไม่ว่ากรณีใดๆเขาอาจดำรงชีวิตด้วยงานหัตถกรรมได้” (Max Muller, 1970: 423)

ส่วนคนวรรณะล่างหรือวรรณะศูทรเมื่อไม่สามารถทำหน้าที่หรืออาชีพของตนได้แล้วแม้ในยามกาลวิบัติห้ามไปประกอบอาชีพหรือทำหน้าที่ของคนวรรณะสูงหากล่วงละเมิดย่อมถูกตัดขาดจากวรรณะเดิมดังปรากฏใน

คัมภีร์มโนธรรมศาสตร์ X,:96 ความว่า “หากคนที่อยู่ในวรรณะต่ำ มีความโลก ดำรงชีพด้วยอาชีพของคนวรรณะสูง พระราชาพึงริบทรัพย์สมบัติเขาแล้วเนรเทศไปเสีย”

คัมภีร์มโนธรรมศาสตร์ X,:97 “การทำหน้าที่ของตนอย่างขาดตกบกพร่องดีกว่าการทำหน้าที่ของผู้อื่นอย่างสมบูรณ์ เพราะบุคคลผู้ยังชีพอยู่ด้วยการทำหน้าที่ของคนวรรณะอื่นนั้นถือว่าขาดจากวรรณะทันที” (Max Muller,1970:423)

ข้อความบางส่วนจากคัมภีร์มโนธรรมศาสตร์ทำให้เห็นภาพเรื่องอาชีพของคนในวรรณะทั้ง 4 ในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไปและแน่นอนว่าการทำหน้าที่แม้ไม่ใช่หน้าที่ในวรรณะของตนก็มีความสำคัญยิ่งไม่น้อยกว่ากันดังจะเห็นได้จาก

คัมภีร์มโนธรรมศาสตร์ X,:130 ความว่า “หน้าที่ของวรรณะ 4 ในยามวิบัติกาลที่ได้กล่าวไว้แล้ว ถ้าพวกเขาทำหน้าที่ตรงนั้นให้ดี พวกเขาจะได้รับการอวยพร(จากพระเป็นเจ้า)” (Max Muller,1970:430)

นอกจากนี้ในคัมภีร์มโนธรรมศาสตร์ได้กำหนดอาชีพอิสระให้แก่ทุกคนทุกวรรณะทำได้เมื่อเกิดความจำเป็นหรือเมื่อยามกาลวิบัติมาถึง ความว่า

คัมภีร์มโนธรรมศาสตร์ X,:116 “รูปแบบการดำรงชีพ 10 ประการนี้คือ การศึกษาเล่าเรียน การวาดภาพ(ศิลปกรรม) การรับจ้าง การบริการ การเลี้ยงสัตว์

การทำกิจกรรมการเป็นอยู่แบบพอเพียง (การรับ)ทาน การรับดอกเบี้ย อนุญาตไว้ให้ทุกคนเมื่อถึงคราวตกยาก” (Max Muller,1970:427)

รูปแบบอาชีพทั้ง 10 ประการดังกล่าวไม่อนุญาตหากเบื้อหน่ายอาชีพในวรรณะของตนถือว่าไม่ใช่พระประสงค์ของพระเป็นเจ้า ดังปรากฏในคัมภีร์มनुธรรมศาสตร์ XI,:28 ความว่า “ความเห็นของผู้รู้มีว่า หากชนทวิชาติผู้ไม่ตกทุกข์ได้ยากหรือไม่มีความจำเป็น แต่กลับดำรงชีพตามแบบที่นอกโลกให้เมื่อยามตกยาก จะไม่ได้รับรางวัลจากพระเป็นเจ้าในโลกหน้า” (Max Muller, 1970: 435)

สรุปและอภิปรายผล

ผลการศึกษาพบว่า แนวคิดทางสังคมเรื่องอาชีพจากมุมมองเรื่องวรรณะในศาสนาฮินดูได้รับการถ่ายทอดมาจากคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ในศาสนาฮินดู โดยเฉพาะอย่างยิ่งคัมภีร์มनुธรรมศาสตร์ซึ่งได้อธิบายปรากฏการณ์ของคำว่าวรรณะไว้อย่างละเอียด โดยผู้มีศรัทธาในศาสนาฮินดูไม่อาจหลีกเลี่ยงหรือปฏิเสธได้ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นการอธิบายแนวคิดการบริหารจัดการอันมีผลต่อการบริหารจัดการต่อองค์กรทางสังคมของชาวฮินดูเป็นอย่างยิ่ง และถูกถ่ายทอดมาจนถึงปัจจุบันแม้ว่าจะดูเลือนลางไปบ้างแต่ยังปรากฏให้เห็นอยู่ เหตุผลเป็นเพราะว่าตั้งอยู่บนพื้นฐานแนวคิดที่ต้องการให้กลุ่มชนของตนเอง (ชาวอารยัน) มีความเป็นเอกภาพในการบังคับบัญชา (Unity of Command) ที่เหนือกว่าชุมชนดั้งเดิม (ชาวมลิกชยะ) คือสังคมใหม่ที่ชาวอารยันกำลังสร้างขึ้น แต่ละกลุ่มมีสิทธิเสรีภาพในการดำเนินชีวิต และสามารถพัฒนาชุมชนตามวิถีทางแห่งตนเองได้ แต่ต้องปฏิบัติตามคำสอนในศาสนาฮินดู ระบบวรรณะจึงเป็นแนวทางเพื่อใช้ในการจัดระเบียบสังคมใหม่ที่กำลังเกิดขึ้นหรือเรียกอีกอย่างว่าลำดับชั้นการบังคับบัญชา (Hierarchy) เป็นการดำเนินนโยบายแบบสันตวิธีซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุภัทรา วรณพิน (อ้างในพระมหานิกัร สุวรรณดี, 2544: 6-7) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ประวัติศาสตร์เอเชียใต้ กล่าวว่า เนื่องจากระบบวรรณะเป็นโครงสร้างที่สำคัญของสังคมอินเดีย การยึดมั่นในระบบวรรณะจึงมีต่อไปโดยไม่เสื่อมคลาย วรรณะต่างๆซึ่งมีอยู่ประมาณ 3,000 วรรณะในปัจจุบันยังคงเกาะกลุ่มและจงรักภักดีต่อกลุ่มของตน การอยู่ในวรรณะทำ

ให้รู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและมีความมั่นคงปลอดภัยในยามที่เจ็บไข้ได้ป่วย แก่ชรา หรือไม่มีงานทำ ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งสำคัญในบริเวณที่ระบบความมั่นคงปลอดภัยในสังคมของรัฐบาลเข้าไปไม่ถึง

แม้ผู้เขียนจะไม่เห็นด้วยกับบรรทัดฐานที่ดูเหมือนว่าจะกีดกันด้านสิทธิเสรีภาพและความเสมอภาคของความเป็นมนุษย์ แต่เคยพูดคุยกับชาวอินเดียทั้งเป็นนักวิชาการและบุคคลทั่วไปกลับพบว่า บรรดาในสังคมอินเดียไม่ใช่สิ่งเลวร้ายเกินกว่าความคิดของมนุษย์ด้วยกันเองที่มุ่งให้เกิดความแตกแยกและแตกต่างกันโดยความคิดของมนุษย์เอง ชาวอารยันผู้มีสติปัญญาอันชาญฉลาดได้สร้างบรรทัดฐานขึ้นเป็นเสาหลักให้สังคมที่กำลังก่อร่างสร้างตัวให้เกิดเป็นปึกแผ่นเท่านั้น พระเป็นเจ้าทรงสร้างโลกนี้ขึ้นมาเพื่อให้แต่ละวรรณะช่วยกันขับเคลื่อนตามอาชีพ-หน้าที่ของตนมิใช่หวังผลประโยชน์เพื่อตน พระเป็นเจ้าสร้างวรรณะมาจากส่วนต่างๆ ของร่างกายพระองค์ด้วยความรักที่เท่าเทียมกันและทุกสิ่งย่อมเกิดขึ้นด้วยพระประสงค์ของพระองค์หากเปรียบกับสังคมของประเทศอื่นๆ ย่อมมีลักษณะการจัดการและการบริหารตามบริบทของสังคมสมัยนั้นแตกต่างกันออกไปซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการจัดการและการบริหาร (Administrative Management Theory) ของฟายอล (Fayol) (สมชัย ศรีสิทธิยากร, 2540: 14-16) ได้เสนอหลักการบริหาร เป็นเรื่องของความยืดหยุ่น (flexibility) อันนำไปปรับใช้ได้กับทุกองค์การได้ ดังนี้

1. หลักการแบ่งงานกันทำ (division of work) โดยคำนึงถึงความชำนาญเฉพาะ (specialization) ซึ่งจะนำไปสู่วัตถุประสงค์ในการได้ผลผลิตงานที่สูงขึ้นด้วยความพยายามเท่าเดิม

2. หลักอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบ (authority and responsibility) โดยให้ มีการมอบหมายอำนาจหน้าที่ที่สอดคล้องกับระดับความรับผิดชอบของแต่ละบุคคล

3. หลักวินัย (discipline) อันหมายถึง การยอมรับเชื่อฟังในหลักเกณฑ์ที่ตกลงไว้เบื้องต้นระหว่างคนงานกับองค์การ ทั้งนี้หลักการดังกล่าวจะใช้ได้ผลต่อเมื่อ

มีการปกครอง ที่ดีในทุกกระดับ วินัยดังกล่าวยังมีความชัดเจนยุติธรรม และมีการปรับใช้เพื่อการลงโทษที่เหมาะสม

4. หลักเอกภาพของการบังคับบัญชา (unity of command) โดยเน้นให้คนงาน หรือลูกจ้างได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาเพียงคนเดียวเท่านั้น

5. หลักเอกภาพของทิศทาง (unity of direction) หมายถึง การที่กลุ่มกิจกรรมการทำงานจะมีแผนงาน วัตถุประสงค์ และทิศทางในการทำงานที่ชัดเจน แต่เพียงอย่างเดียว

6. หลักผลประโยชน์ส่วนตัวขึ้นกับผลประโยชน์ทั่วไป (subordination of individual interest to general interest) โดยเน้นความสำคัญของผลประโยชน์ขององค์การอยู่เหนือผลประโยชน์ส่วนตัว

7. หลักผลประโยชน์ตอบแทน (remuneration of personnel) จะต้องเป็นไปโดย ยุติธรรมที่สุดเท่าที่จะทำได้และก่อให้เกิดความพึงพอใจแก่ทั้งองค์การและบุคคลมีการจ่ายค่าตอบแทน รวมทั้งวิธีการกระตุ้นความสนใจในการปฏิบัติงานของคนงานโดยให้ โบนัส และการมีส่วนร่วมในผลกำไร (profit sharing) เพื่อให้คนงานเกิดแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน

8. หลักการรวมอำนาจ (centralization) ให้มีศูนย์รวมการตัดสินใจและการควบคุม ที่ส่วนกลาง และให้มีการกระจายอำนาจที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงลักษณะของแต่ละองค์การด้วย

9. หลักสายการบังคับบัญชา (scalar chain) หมายถึง สายของการปกครองบังคับบัญชาที่ลดหลั่นกัน นับแต่ผู้มีอำนาจสูงสุดลงมาถึงบุคลากรระดับต่ำสุดในองค์การซึ่งจะเป็นช่องทางในการส่งผ่านข้อมูลและการสื่อสารภายในองค์การ

10. หลักการมีระเบียบแบบแผน (order) ทั้งในด้านแบบแผนทางวัตถุอันได้แก่ การจัดระเบียบภายในหน่วยงาน และแบบแผนทางสังคม อันได้แก่ การจัดคนให้เป็นระเบียบลงในจุดที่เหมาะสม

11. หลักความยุติธรรม (equity) ต้องมีการให้ความเป็นธรรมเสมอภาคและยุติธรรม อย่างทั่วถึงภายในองค์กร

12. หลักเสถียรภาพของการทำงาน (stability of tenure of personnel) ต้องให้ คนงานมีเวลาในการเรียนรู้ใหม่านพอสมควรก่อนที่จะสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

13. หลักความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (initiative) ซึ่งจะมีส่วนทั้งให้ผู้ปฏิบัติงานทั่วทั้งองค์กรมีความกระตือรือร้น และมีพลังในการปฏิบัติงานอย่างเต็มที่

14. หลักความจงรักภักดีต่อองค์กร (esprit de corps) โดยการสร้างบรรยากาศ การร่วมมือในองค์กร ใช้ความสามารถของบุคคลอย่างเต็มที่และการให้สิ่งตอบแทน อย่างมีคุณธรรม

ด้วยแนวความคิดชาตินิยมของชาวอารยันโบราณที่ได้เรียนรู้การบริหารจัดการอย่างเป็นระบบอย่างเป็นเอกภาพในการบังคับบัญชา (Unity of Command) แม้ว่าอินเดียจะถูกเป็นเมืองขึ้นของลัทธิล่าอาณานิคมนับตั้งแต่พ.ศ. 2420/ค.ศ.1877-พ.ศ.2490/ค.ศ.1947 รวมระยะเวลากว่า 70 ปี อินเดียยังสามารถรักษาอัตลักษณ์แห่งชนชาติของตนไว้ไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมการนุ่งห่ม(ชุด紗หรี), ชื่อเมืองสำคัญต่างๆ เช่น เมืองวารานาสี (Varanasi) สมัยอังกฤษปกครองเปลี่ยนเป็นบานาร์สหรือบานาเรส (Banaras or Banares) แต่ภายหลังได้รับเอกราชกลับมาใช้ชื่อวารานาสีเหมือนเดิม, และระบอบวรรณะแม้จะดูเลือนลางแต่ก็ไม่เคยหายสาบสูญไปจากประเทศอินเดียเพราะตราบดิดที่คัมภีร์พระเวทย์สถิตย์อยู่ในใจของชาวฮินดูตราบนั้นระบอบวรรณะยังคงอยู่ไม่เสื่อมสลายแน่นอน

เอกสารอ้างอิง

- กรุณา-เรืองอุไร กุศลาลัย.2525. **อินเดียอนุทวีปที่น่าทึ่ง**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สยาม
- ทองย้อย แสงสินชัย. บาลิวันละคำ. Face Book: ทองย้อย แสงสินชัย เข้าถึงเมื่อ 2 มกราคม 2560
- Thongyai Saengsinchai. Pali a day.
- นิกร สุวรรณดี,พระมหา.2544. **การศึกษาวิเคราะห์หลักความเชื่อเรื่องระบบวรรณะของชาวฮินดูในประเทศไทยศึกษาเฉพาะกรณีชาวฮินดูและนักศึกษาศาสนาในกรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล**
- บุญลือ วันทายนต์.2539. **สังคมวิทยาศาสนา**. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปรีชา ช่างขวัญยืน.2529. **ระบบปรัชญาการเมืองในมานวธรรมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดพนอศิริเพรส.
- ปิ่น มุทุกันต์. 2503. **บทเรียนจากอินเดีย**.กรุงเทพฯ : คลังวิทยา
- พิบูลย์ นาควานิช. 2542. **วารสารหอเวชวิทยาคม**.(ฉบับที่ 1 ปีที่1 มกราคม 2542) กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กิตติวรรณ
- พิสมัย อาชาไนน์.2529. **การศึกษาเปรียบเทียบหลักคำสอนเกี่ยวกับการแต่งงานระหว่างคัมภีร์พระเวทกับอัล-กุรอานและอัลหะดีษ**. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
- ยวาทะลาล เนรุห์ แปลโดย กรุณา กุศลาลัย. 2537. **พบลินอินเดีย**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สยาม
- ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู, องค์การ. 2525.**ประวัติศาสตร์และหลักธรรมของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู**.กรุงเทพฯ:โรงพิมพ์การศาสนา
- ศรีสุรางค์ พูลทรัพย์.2542. **อารยธรรมตะวันออก**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สัญญา สัญญาวิวัฒน์. 2534. **ทฤษฎีสังคมวิทยา**. คณะรัฐศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพัตรา สุภาพ. 2533. **ความเป็นมาของสังคมวิทยา**. พิมพ์ครั้งที่ 11.

กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

สมชัย ศรีสิทธิยากร. 2540. **เอกสารประกอบคำบรรยาย ร. 240: ทฤษฎี**

องค์การ. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะรัฐศาสตร์.

อาชว์วิชญ์ น้อมเนียน. มปป. **ศาสนาฮินดู** (ออนไลน์)

<http://www.crs.mahidol.ac.th/thai/hindu00.htm> เข้าถึงเมื่อ 2
มกราคม 2560

Emile Senart. 1977. **Caste in India: The Fact and The
System**. Delhi : Datta Book Centre.

Max Muller F. 1969. **The Sacred Book of the East: The Law
of Aryas**. Delhi: Motilal
Banarsidass.

_____. 1970. **The Sacred Book of the East: The Law
of Manu**. Delhi: Motilal Banarsidass.

Olivelle, Patrick, Translated. 2004. **The Law Code of Manu**.
Oxford: Oxford University Press.

Ralph T.H. Griffith. 1971. **The Hymns of Rgveda**. Varanasi:
The Chowkhamba

Ram Ahuja. 2004. **Indian Social System**. New Delhi: Nice
Printing Press.

Translated Thai References

Brahminism-Hinduism, Organization. 1982. **History and
Principles of Brahminism - Hinduism**. Bangkok: Kan Sasna
Printing.

- Changkwanyuen, P. 1986. **Philosophy of Politics in Manawathammasat**. Bangkok: Panorsiri Press
- Hasanai, P. 1986. **Marriage in the Veda and the Quran and Hadith: A comparative study**. Unpublished MA Thesis. Graduate School, Mahidol University.
- Kusalasai, K. & R. Kusalasai. 1982. **The Amazing Indian Subcontinent**. Bangkok: Siam Publishing.
- Mutukan, P. 1960. **Lessons from India**. Bangkok: Klang Wittaya Publishing.
- Nagavanich, P. 1999. **Journal of the Vedic Tower**, 1(1). Bangkok: Kittiwat Printing.
- Nehru, L. J. (Translated by Karuna Kusalasai). 1994. **The Discovery of India**. Bangkok: Siam Publishing.
- Poonsap S. 1999. **Eastern Civilization**. Bangkok: Thammasat University.
- Sanyawiwat, S. 1991. **Sociology Theories**. Faculty of Political Sciences. Chulalongkorn University.
- Srisitthiyakorn, S. 1997. **Lecture note R.240: Organizational Theories**. Faculty of Political Sciences, Thammasat University.
- Suphap, S. 1990. **Background to Sociology**. (11th ed.). Bangkok: Thai Wattanapanich.
- Suwandee, N., Phra Maha, 2001. **An Analytical Study of the Caste System of the Hindus and the Students of Religion in Bangkok**. Unpublished MA Thesis. Graduate School, Mahidol University.
- Wanthayon, B. 1996. **Sociology of Religion**. Bangkok: Ramkhamhang University Press.